

DIEN AVOND EN DIE ROOZE

'k Heb menig menig uur bij u
gesleten en genoten,
en nooit en heeft een uur met u
me een enklen stond verdrotten.
'k Heb menig menig blom voor u
gelezen en geschonken,
en, lijk een bie, met u, met u,
er honing uit gedronken;
maar nooit een uur zoo lief met u,
zoo lang zij duren koste,
maar nooit een uur zoo droef om u,
wanneer ik scheiden moste,
als de uur wanneer ik dicht bij u,
dien avond, neêrgezeten,
u spreken hoorde en sprak tot u
wat onze zielen weten.
Noch nooit een blom zoo schoon, van u
gezocht, geplukt, gelezen,
als die dien avond blonk op u,
en mocht de mijne wezen!
Ofschoon, zoo wel voor mij als u,
— wie zal dit kwaad genezen? —
een uur bij mij, een uur bij u
niet lang een uur mag wezen;
ofschoon voor mij, ofschoon voor u,
zoo lief en uitgelezen,
die rooze, al was 't een roos van u,
niet lang een roos mocht wezen,
toch lang bewaart, dit zeg ik u,
't en ware ik 't al verloze,
mijn hert drie dierbre beelden: U,
Dien avond — en — die rooze!

Bekijk het handschrift in de catalogus.

<http://zoeken.brugge.bibliotheek.be/detail/Guido-Gezelle/Handschrift/?itemid=%7Clibrary%2Fv%2Fobbrugge%2Fgezelle%7C5546>

Bekijk ook het filmpje op www.gezelle.be waar de kleinzoon van Eugeen Van Oye spreekt over Dien avond en die rooze..

'T ER VIEL 'NE KEER

't Er viel 'ne keer een bladtjen op
het water
't Er lag 'ne keer een bladtjen op
het water
En vloeien op het bladtje dei
dat water
En vloeien dei het bladtjen op
het water
En wentelen winkelwentelen
in 't water
Want 't bladtje was geworden lijk
het water
Zoo plooibaar en zoo vloeibaar als
het water
Zoo lijsig en zoo leutig als
het water
Zoo rap was 't en gezwindig als
het water
Zoo rompelend en zoo rimpelend
als water
Zoo lag 't gevallen bladtjen op
het water
En m' ha' gezeid het bladtjen ende
'et water
't En was niet 't een een bladtje en 't an-
der water
Maar water was het bladtje en 't blad-
tje water
En 't viel ne keer een bladtjen op
het water
Als 't water liep het bladtje liep.
Als 't water
Bleef staan, het bladtje stond daar op
het water
En rees het water 't bladtje rees
en 't water
En daalde niet of 't bladtje daalde
en 't water
En dei niet of het bladtje dei 't
in 't water
Zoo viel der eens een bladtjen op
het water
En blauw was 't aan den Hemel end'
in 't water
En blauw en blank en groene blonk
het water
En 't bladtje loech en lachen dei
het water

Maar 't bladtje en wa' geen bladtje neen
en 't water
En was nie' méér als 't bladtjen ook
geen water
Mijn ziele was dat bladtjen: en
dat water? —
Het klinken van twee harpen wa'
dat water
En blinkend in de blauwte en in
dat water
Zoo lag ik in den Hemel van
dat water
Den blauwen blijden Hemel van
dat water!
En 't viel ne keer een bladtjen op
het water
En 't lag ne keer een bladtjen op
het water.

Mijn hert is als een blomgewas,
dat, opengaande of toegeloken,
de stralen van de zonne vangt,
of kwijnt en pijnt en hangt gebroken!

Mijn hert gelijkt het jeugdig groen,
dat asemte in den dauw des morgens;
maar zwakt des avonds moe geleefd'
vol stof, vol weemoeds en vol zorgens!

Mijn hert is als een vrucht die wast
en rijp wordt, in de schouw verholen,
aleer de hand des najaars heeft,
te vroeg eilaas, den boom bestolen!

Mijn hert gelijkt de sterre die
verschiet, en aan de hoge wanden
des hemels eene sparke strijkt
die, eer 'k heraêm, houdt op van branden!

Mijn herte slacht den regenboog,
die, hoog gebouwd dóór al de hemelen,
welhaast gedaan heeft rood en blauw
en groen en geluwe en peersch te schemelen!

Mijn hert. . . mijn herte is krank, en broos,
en onstandvastig in 't verblijden;
maar, als 't hem wel gaat éénen stond,
't kan dagen lang weêr honger lijden!

Bekijk het handschrift in de catalogus.

<http://zoeken.brugge.bibliotheek.be/detail/Guido-Gezelle/Handschrift/?itemid=%7Clibrary%2Fv%2Fobbrugge%2Fgezelle%7C1337>

HET SCHRIJVERKE (GYRINUS NATANS)

O Krinklende winklende waterding,
met 't zwarte kabotseken aan,
wat zien ik toch geren uw kopke flink
al schrijven op 't waterke gaan !
Gij leeft en gij roert en gij loopt zoo snel,
al zie 'k u noch arrem noch been;
gij wendt en gij weet uwen weg zoo wel,
al zie 'k u geen ooge, geen één.
Wat waart, of wat zijt, of wat zult gij zijn ?
Verklaar het en zeg het mij, toe !
Wat zijt gij toch, blinkende knopke fijn,
dat nimmer van schrijven zijt moe ?
Gij loopt over 't spegelend water klaar,
en 't water niet méér en verroert
dan of het een gladdige windtje waar,
dat stille over 't waterke voert.
o Schrijverkes, schrijverkes, zegt mij dan, —
met twintigen zijt gij en meer,
en is er geen een die 't mij zeggen kan: —
Wat schrijft en wat schrijft gij zoo zeer ?
gij schrijft, en 't en staat in het water niet,
Gij schrijft, en 't is uit en 't is weg;
geen Christen en weet er wat dat bediedt:
och, schrijverke, zeg het mij, zeg !
Zijn 't visselkes daar ge van schrijven moet ?
Zijn 't kruidekes daar ge van schrijft ?
Zijn 't keikes of bladtjes of blomkes zoet,
of 't water, waarop dat ge drijft ?
Zijn 't vogelkes, kwietlende klachtgepiep,
of is 'et het blauwe gewelf,
dat onder en boven u blinkt, zoo diep,
of is het u, schrijverken, zelf ?
En 't krinklende winklende waterding,
met 't zwarte kapoteken aan,
het stelde en het rechtte zijne oorokes flink,
en 't bleef daar een stondeke staan:
«Wij schrijven,» zoo sprak het, «al krinklen af
het gene onze Meester, weleer,
ons makend en leerend, te schrijven gaf,
één lesse, niet min nochte meer;
wij schrijven, en kunt gij die lesse toch
niet lezen, en zijt gij zoo bot ?
Wij schrijven, herschrijven en schrijven nóg,
den heiligen Name van God!»

*Bekijk de mooie illustratie bij dit gedicht door Klaas Verplancke op
www.gezelle>atelier Gezelle.*

's AVONDS

't Wordt al sterre dat men ziet
in dat hoog en blauw verschiet daar,
blijde sterren, anders niet,
in dat hoog en blauw verschiet.

't Wordt hier altijd al verdriet,
van dat oud en zwart verdriet daar,
't Wordt hier altijd anders niet
als dat oud en zwart verdriet.

Laat mij, laat mij, in 't verdriet,
vliegen naar dat hoog verschiet daar,
waar men al die sterren ziet,
al die sterren,. . . anders niet!

Bekijk het handschrift in de catalogus.

<http://zoeken.brugge.bibliotheek.be/detail/Guido-Gezelle/Handschrift/?itemid=%7Clibrary%2Fv%2Fobbrugge%2Fgezelle%7C525>

HEI DA LIEVE DREUPEL WATER

Hei da, lieve dreupel water,
zijt gij helder toch en schoon,
in uw hemelsch lichtgeschater
en uw diamanten kroon!
Rood en blauw en groen en geluw,
peersch en purperwendigheid
siert, in onderling gespeel, uw
pinkelende uitwendigheid!
Hei da, heldere lichtkrystalle,
diamanten waterding,
moet ge op de aarde nedervallen
uit is 't met uw flonkering!
Neen en daalt niet, och en daalt niet,
aardsche grond is al te vuil,
houdt u ver van hier, en valt niet:
houdt u in den hemel schuil.

Wat hangt gij daar te praten
aan die blomme, o bruine bie;
    waarop, waaruit, waarover
ik u ronken hoore en zie?
    Gij zijt er met uw' neuze en
met uw' tonge al ingegaan;
    gij hebt eraan geroken
en van alles aan gedaan,
    daarom, daarin, daarover,
op uw' vlerken alle twee:
    ik wonder hoe die blomme u
laat geworden, zoo ter lee!
    Och, ware ik in heur' plaatse, ik
hiet u varen, en ik sloot
    zoo seffens al dat werk, al
dat geruchte uit mijnen schoot,
    en 'k. . . : «Rap, uit mijnen weg en
uit mijn zonne, dat ik zie:
    houdt op, en laat mij werken,
of ik strale u! » zei de bie.

Bekijk het handschrift in de catalogus.

<http://zoeken.brugge.bibliotheek.be/detail/Guido-Gezelle/Handschrift/?itemid=%7Clibrary%2Fv%2Fobbrugge%2Fgezelle%7C1150>

HEETE POOTJES

Een schalkaard had een bie gevaân
en hield ze bij heur vleren:
«Komt hier! — hij zag een jongske staan! —
komt hier mijn knappe kerel!
Hier heb ik zulk een schoon fatsoen
van beestje, ik wil 't u geven:
past op maar van 't niet dood te doen,
en laat het beestje leven.
Kom aan; jen hand; doet toe, 't vliegt weg;
doet toe, want 't gaat ontsnappen!»
't Kind hield zijn handtje toe: «Nie' waar,
hoe schoon dat is, hoe lieflijk!»
Ha! 't kindtje wierd te laat gewaar
hoe schoon en hoe bedrieglijk.
Het liet het beestje los, en 't loeg
de traantjes uit zijn oogskes,
en zei 't: «Het beestje is schoon genoeg,
maar 't heeft zulke heete pootjes.»

BONTE ABEELEN

Wit als watte, en teenegader
groen, is 't bonte abeelgeblader.

Wakker, als een wekkerspel,
wikkeltwikkeltwaait het snel.

Groen vanboven is 't en, zonder
minke, wit als melk, vanonder.

Onstandvastig volgt het, gansch,
't onstandvastig windgedans.

Wisselbeurtig, op en neder,
slaat het, als een' vogelveder.

Wit en grauwt, zoo, dóór de lucht,
«bonte-abeelt» de duivenvlucht.

Bekijk het handschrift in de catalogus.

<http://zoeken.brugge.bibliotheek.be/detail/Guido-Gezelle/Handschrift/?itemid=%7Clibrary%2Fv%2Fobbrugge%2Fgezelle%7C1504>

Jam sol recedit

Heel 't westen zit gekibbelkappeld,
gewaggelwolkt, al hil en dal;
't zit blauw en groen en geluw g'appeld;
te morgen nog volstormde 't al,
en stille is 't nu! De zonne, aan 't zinken,
doet hier en daar een splete blinken,
en kijkt erdeure, nu en dan.
Heel 't westen bleust en blinkt ervan . . . !
Zoo heerlijk is 't, als of er zoude
een reuzenpenning, rood van goude,
den reuzenspaarpot vallen in
der slapengaande zeevorstin.

Bekijk het handschrift in de catalogus.

<http://zoeken.brugge.bibliotheek.be/detail/Guido-Gezelle/Handschrift/?itemid=%7Clibrary%2Fv%2Fobbrugge%2Fgezelle%7C1744>

HET MEEZENNESTJE

Een meezennestje is uitgebroken,
dat, in den wulgentronk
gedoken,
met vijftien eikes blonk;
ze zitten in den boom te spelen,
tak-op, tak-af, tak-uit, tak-in, tak-om,
met velen,
en 'k lach mij, 'k lach mij, 'k lach mij bijkans krom.

Het meezenmoêrtje komt getrouwig,
komt op den lauwen noen,
al blauwig
en geluwachtig groen;
het brengt hun dit en dat, om te azen,
tak-om, tak-op, tak-af, tak-uit, tak-in,
ze razen,
en kruipen, vlug, het meezennestjen in.

Het meezenvaârtje zit — de looveren
verduiken 't voor 't gestraal —
te tooveren,
al in de meezentaal;
daar vliegen ze, al med' een, te zamen,
tak-om, tak-op, tak-af, tak-in, tak-uit,
en, amen,
het meezennestje is weêrom ijele en uit.

Bekijk de handschriften in de catalogus.

<http://zoeken.brugge.bibliotheek.be/detail/Guido-Gezelle/Handschrift/?itemid=%7Clibrary%2Fv%2Fobbrugge%2Fgezelle%7C25909>

<http://zoeken.brugge.bibliotheek.be/detail/Guido-Gezelle/Handschrift/?itemid=%7Clibrary%2Fv%2Fobbrugge%2Fgezelle%7C25910>

BOERKE NAAS

WIE heeft er ooit het lied gehoord,
het lied van Boerke Naas?
't En ha', 't is waar, geen leeuwenhert,
maar toch, 't en was niet dwaas.

Boer Naas die was twee runders gaan
verkoopen naar de steê
en bracht, als hij naar huis toe kwam,
zes honderd franken meê.

Boer Naas, die maar een boer en was,
nochtans was scherp van zin,
hij ging en kocht een zevenshot,
en stak daar kogels in.

Alzoo kwam Naas, met stapkes licht,
en met de beurze zwaar;
hij zei: «Och 'k wilde dat ik thuis
en in mijn bedde waar!»

Al met nen keer, wat hoort boer Naas,
juist bacht hem in den tronk?
Daar roert entwat, daar loert entwat:
't docht Naasken dat 't verzonk!

En, eer dat 't veintjen asem kreeg,
zoodanig was 't ontsteld,
daar grijpen Naas twee vuisten vast,
en 't ligt daar, neêrgeveld.

't En hoorde noch 't en zag bijkan,
't en voelde bijkans niet,
't en zij dat 't een pistole zag,
en zeggen hoorde: «. . . Ik schiet!»

«Ik schiet, zoo gij, op staanden voet,
niet al uw geld en geeft;
en g'hebt, van zoo gij roert, me man,
uw laatsten dag geleefd!»

Boer Naas, die alle dagen vijf
zes kruisgebeden bad,
om lang te mogen leven, peist
hoe hij in nesten zat!

«Wat zal ze zeggen,» kreesch boer Naas,
«wanneer ik t' huiswaard keer?
Hij heeft het weêrom al verbuisd!
die zatlap, nog nen keer!»

«Hoort hier, mijn vriend, believe 't u,
toogt dat gij minzaam zijt,
och, schiet ne kogel deur mijn hoed
en spaart mij 't vrouwverwijf!

«k Zal zeggen, als ik thuis geraak:
men heeft mijn geld geroofd,
en, letter schilde 't, of ik had
nen kogel deur mijn hoofd!»

De dief, die meer van kluiten hield
als van boer Naas zijn bloed,
schoot rap ne kogel deur end deur
de kobbe van z'nen hoed.

«Bedankt!» zei Naas, en greep zijn slep:
«schiet nog een deur mijn kleed!»
De dief legt aan en Naasken houdt
zijn pitelerken g'reed.

«Schiet nog een deur mijn broek,» zei Naas,
«toen peist me wijf, voorwaar,
als dat ik, bij mirakel, ben
ontsnapt aan 't lijfsgevaar.»

De roover zegt: «Nu zal 't wel gaan,
waar is uw beurze, snel:
'k en heb noch tijd noch kogels meer. . .»
«Ik wel,» zegt Naas, «ik wel!»

Zijn zevenshot haalt Naas toen uit
en spreekt: «Is 't dat ge u niet,
in een-twee-drie, van hier en pakt,
gij galgendweil, ik schiet!

«Ik schiet, van als gij nader komt,
uw dommen kop in gruis,
en, zoo gij Naas nog rooven wilt,
laat uw verstand niet thuis!»

En loopen dat die roover dei,
de beenen van zijn lijf,
zoo snel dat 't onbeschrijflijk is,
hoe snel ook dat ik schrijf!

Hier stoppe ik. Dichte een ander nu
ne voois op boerke Naas;
't is waar, 't en was geen leeuwenhert,
maar toch, 't en was niet dwaas!

IK MISSE U

AAN EENEN AFWEZENDEN VRIEND

IK misse u waar ik henenvaar
of waar ik henenkeer:
den morgenstond, de dagen rond
en de avonden nog meer!

Wanneer alleen ik tranen ween
't zij droevig het zij blij,
ik misse u, o ik misse u zoo,
ik misse u neffens mij!

Zoo mist, voorwaar, zijn wederpaar
geen veugelken in 't net;
zoo mist geen kind, hoe teer bemind,
zijn' moeder noch zij het!

Nu zingt men wel en 't orgelspel
en misse ik niet, o neen,
maar uwen zang mist de orgelklank
en misse ik al met een.

Ik misse u als er leugen valsch
wil monkelen zoo gij loecht,
wanneer gij zacht mij verzen bracht
of verzen mededroegt.

Ik misse u nog. . . waar hoeft u toch,
wáár hoeft u niet gezeid. . .
Ach! 'k heb zoo dikwijls heimelijk
God binnen u geleid!

Dáár misse ik u, dáár misse ik u
zoo dikwijls, en, ik ween:
geen hope meer op wederkeer,
geen hope meer, o neen!

Geen hope, neen, geen hoop, hoe klein,
die 't leven overschiet';
maar in den schoot der goede dood
en misse ik u toch niet?

O 'T RUISCHEN VAN HET RANKE RIET

O ! 't ruischen van het ranke riet !
o wist ik toch uw droevig lied !
wanneer de wind voorbij u voert
en buigend uwe halmen roert,
gij buigt, ootmoedig nijgend, neêr,
staat op en buigt ootmoedig weêr,
en zingt al buigen 't droevig lied,
dat ik beminne, o ranke riet !

O ! 't ruischen van het ranke riet !
hoe dikwijls dikwijls zat ik niet
nabij den stillen waterboord
alleen en van geen mensch gestoord,
en lonkte 't rimplend water na,
en sloeg uw zwakke stafjes ga,
en luisterde op het lieve lied,
dat gij mij zongt, o ruischend riet !

O ! 't ruischen van het ranke riet !
hoe menig mensch aanschouwt u niet
en hoort uw' zingend' harmonij,
doch luistert niet en gaat voorbij !
voorbij alwaar hem 't herte jaagt,
voorbij waar klinkend goud hem plaagt;
maar uw geluid verstaat hij niet,
o mijn beminde ruischend riet !

Nochtans, o ruischend ranke riet,
uw stem is zoo verachtlijk niet !
God schiep den stroom, God schiep uw stam,
God zeide: "Waait ! . . ." en 't windtje kwam,
en 't windtje woei, en wabberde om
uw stam, die op en neder klom !
God luisterde. . . en uw droevig lied
behaagde God, o ruischend riet !

O neen toch, ranke ruischend riet,
mijn ziel misacht uw tale niet;
mijn ziel, die van den zelve God
't gevoel ontving, op zijn gebod,
't gevoel dat uw geruisch verstaat,
wanneer gij op en neder gaat:
o neen, o neen toch, ranke riet,
mijn ziel misacht uw tale niet !

O ! 't ruischen van het ranke riet
weêrgalleme in mijn droevig lied,
en klagend kome 't voor uw voet,

Gij, die ons beiden leven doet !
o Gij, die zelf de kranke taal
bemint van eenen rieten staal,
verwerp toch ook mijn klachte niet:
ik ! arme, kranke, klagend riet !

FIAT LUX

't smoort, het smuikt, het smokkelwedert
allentheen! Waar zijn ze thans,
waar de boomen, waar de huizen,
waar de wereld, heel en gansch?

Handen uit! Wat is 't? Wat hapert
er, genoot, dien 'k niet en zie;
die «goendag!» mij, uit den nevel,
roept, van hier nen stap of drie?

Van den hoogen torre en blijft er
speur! Wat uur, hoe late is 't wel,
aan den tijd? De zonne en zie 'k niet:
slaapt of waakt het wekkerspel?

Hier en daar een' plekke boenend,
zit de zonne in 't duister veld;
rood, gelijk een oud versleten
stuk ongangbaar kopergeld.

Wind, waar zijt gij heengelopen?
Ligt ge, of ievers doodgekeid,
neêrgevallen, plat ter aarde?
Wind, waar is uw' roerbaarheid?

Op! Hervat uw' vluggen bezem,
vaagt des werelds wegen vrij
van die vale en vuile dompen:
dat het dage en daglicht zij!

Zonne, krachtig krauwt vaneen die
hoopen: ruimt uw ridderspeur;
slaat er dwers en nogmaal dwers uw'
scherpe, sterke hoeven deur!

Werpt uiteen de onvaste vlagen;
vluchten doet ze, en verre voort
zij de smoor van hier gedreven:
nevel, 's Heeren stemme aanhoort!

Fiat lux! — De zonne, ontembaar,
zegepraalt; de nevel zwicht:
onverwinlijk is de Waarheid,
onverheerbaar is het Licht!

Bekijk het handschrift in de catalogus.

<http://zoeken.brugge.bibliotheek.be/detail/Guido-Gezelle/Handschrift/?itemid=%7Clibrary%2Fv%2Fobbrugge%2Fgezelle%7C1652>

PERELS

Nog eer de blâren schieten,
in 't hofbeluik,
hoe geren zie 'k uw sprieten,
o perestruik;
hoe geren zie 'k uw takken
vol blommen staan,
vol perels, al in pakken
eer ze opengaan!

En mochte ik maar, zoo even,
door Gods beschik,
u, peretakken, geven
nen toovertik;
't en zou geen pere krommen
uw hout, voortaan:
veel liever zie 'k de blommen,
eer ze opengaan.

'k Zie geren, in de hoven,
uw peren groot,
de zonne zitten stoven
al rijp en rood;
maar 'k zie wel nog zoo geren
uw blommen staan,
de perels van de peren,
eer ze opengaan.

Bekijk het handschrift in de catalogus.

<http://zoeken.brugge.bibliotheek.be/detail/Guido-Gezelle/Handschrift/?itemid=%7Clibrary%2Fv%2Fobbrugge%2Fgezelle%7C25734>

EEN BONKE KEERZEN KIND

AAN EUGENE VAN OYE

Een bonke keerzen kind!
Een bonke keerzen kind,
    gegroeid in den glans
    en 't goudene licht
    des zomers!
Vol spannende zap,
    vol zoet,
    vol zuur,
vol zijpelende zap,
    vol zoetheid!
Ze blonken aan den stamme,
ze spraken waar ze stonden:
    «Plukt ons, plukt ons,
    plukt ons,
plukt en laaft uwen dorst,
rijpe zijn wij en schoone!»
    Neigend hongen ze,
    zwinkelend
    in den wind,
den lauwen wind
    des zomers.
    «Plukt ons, plukt ons,
    plukt ons!»
riepen ze en 'k plukte ze
en ze woegen zoo zwaar:
de zegen des Heeren woeg op hen.
Neemt en dankt Hem
die ze gemaakt heeft,
die ze deed worden,
dankt Hem, dankt Hem,
    dankt Hem!
Kijkt naar den Hemel,
    daar is Hij,
    daar is,
    God!
De oogen omhoog,
    gelijk den vogel
    die drinkt
en 't schuldeloos hoofdeke om-
    hoog heft,
dankt Hem, dankt Hem. . . ,
    dankt Hem!
Trouw als 't arreme dier,
trouw als 't loof en de vruchten,
trouw als 't blommeke,
trouw als

't zandeken onder den voet,
bedankt Hem!
o Geniet, 't is zoo zoet, 't is zoo zoet
eene vrucht te genieten die
rijpe is,
en vreugd en dank
te voelen rijzen in het herte!
Leert de tale die spreekt
uit monden duizende, en altijd
roept: «Den Heere zij
dank:
dank om het leven,
dank om het licht,
dank om het licht en het leven,
dank om de lucht en het licht
en het zien en het hooren
en al!
Dank zij den Heere!»
Een bonke keerzen kind,
een gloeiende bonke. . . be-
dankt Hem!

IK DROOME ALREË

Ik droome alreë van u, mijn kind,
en van de blijde dagen, de dagen,
dat samen wij, en welgezind,
vliegt dagen vliegt voorbij gezwind,
ons lief en leed gaan dragen.

Ik droome alreë van u, mijn kind,
noch late ik mij gelegen, gelegen
aan al dat aardsch en bitter smaakt,
dat 't lijf en 't lijf alleene raakt,
en daar de geest kan tegen.

Ik droome alreë van u, mijn kind,
gij hebt hem doorgestreden, gestreden
den nacht dien 's vijands booze hand
gespreid had om 't beloofde land:
gij zijt erin getreden.

Ik droome alreë van u, mijn kind,
en, ga ik langs de straten, de straten
daar heimlijk in mijn herte weunt
't gedacht, daar al mijn hope op steunt:
God zal u mij toch laten.

DE SCHERSLIEDJE

Klop klop klop klop
de vlegel op
de vlegel neêr
klop klop klop weêr.

Klop klop klop klop
het graan vliegt op
het graan valt neêr
klop klop klop weêr.

Klop klop klop klop
naar boven op
van boven neêr
klop klop klop weêr.

Klop klop klop klop
leg schooven op
leg schooven neêr
klop klop klop weêr.

Klop klop klop klop
den winkel op
den winkel neêr
klop klop klop weêr.

Klop klop klop klop
het zweet klimt op,
het zweet valt neêr:
klop klop klop weêr.

Klop klop klop klop
gij neêr, ik op;
ik op, gij neêr:
klop klop klop weêr.

Klop klop klop klop
God hielp het op,
God helpe 't neêr:
klop klop klop weêr.

Klop klop klop klop
de zon zat op
de zonne zit neêr —
klop klop klop — weêr.

Klop klop klop klop
vandage is 't óp
en morgen weêr —
klop klop klop: — neêr!

Bekijk het handschrift in de catalogus.

<http://zoeken.brugge.bibliotheek.be/detail/Guido-Gezelle/Handschrift/?itemid=%7Clibrary%2Fv%2Fobbrugge%2Fgezelle%7C1976>

PAS OP MON

AAN EDMOND VAN HEE

Wijl gij ligt en rust en slaapt, Mon,
op drie stapkes maar van mij,
zit ik dikwijls en betraap, Mon,
't vluchtig vliegske, poësijs;
'k binde 't in een zijden draad, Mon,
en ik zende 't u terstond;
of gij, door mijn ruw beraad, Mon,
't vliegske nooit gekrookt en vindt!
't Is een wonderweerdig ding, Mon,
't vliegske, waarvan sprake is nu,
't vlucht zoo lichte en 't vliegt zoo flink, Mon,
't vliegt zoo snel, dat zeg ik u!
Schoone is 't en van fijn couleur, Mon,
't riekt zoo zoete als ambrosijn,
zeker kan geen zoeter geur, Mon,
noch geen zoeter vliegske zijn.
't Ronkt en 't rinkt, och hoe dat 't ronkt, Mon,
weet gij wel, al dikmaals is 't,
schoon gij 't een of tweemaal vongt, Mon,
u voorbij geronkt, gewis.
't Ronkt en 't rinkt zoo schoone, ik stop, Mon,
— 'k hebbe al veel te lang gedicht, —
met: Pas op, mijn vriend, pas op, Mon:
't vliegske brandt zijn vlerkskes licht.

OOGENTROOST

Mijne oogen troost het boomgewaai,
dat groene is, te allen stonde;
maar liever zie 'k, als alle groen,
het groen, te platten gronde.

Den moederschoot nabij, en nog
maar eerst eruit gekropen,
den borsteling gelijkt het, die
zijn hert heeft zatgezopen.

Het spant, van louter levenslust,
het blijkt, in al zijn' leden,
één maagdelijk vertoog van versche
en vaste groeizaamheden.

o Raaploof, dat, te winterwaard,
zoo mooi, zoo malsch van blaren,
den dooden stoppel groene dekt
der milde koorenaren!

o Bontgepinte klaverdriesch,
o moestuin, o de stalen
van 't duistergroene silderloof,
wie weet u af te malen?

Wie al de wisselverwigheid,
wie 't donkerende dalen,
wie 't scherp- en scherper groenezijn
van 't mos, mij af te malen!

o Koorenveld, dat ruwt alree,
vol duizendduizend **naalden**,
die rood, en nu ten groene gaande,
uit uwen rugge straalden!

Hoe schoone is uwe uitwendigheid,
van langsten nagekeken,
als al die duizend naaldekens
vol diamanten steken!

o Gers, dat al zoo verre strekt
als ooit mijne oogen droegen,
ik weide in uwe oneindigheid,
met eindeloos genoeg!

De boomen staan, half uitgeleefd,
in kakelbonte reken,
te midden al dien bodempracht,

vol stervend goud gesteken.

De zonne zaait daar zoet geweld
van najaarlicht op neder,
en lachen doet ze, lieflijk, al
die landsche groenheid weder.

Die oogen hebt, en God aanziet
in 't schoone, komt aanschouwen
hoe schoon de vloer, te najare, is
van Vlanderens landouwen!

Bekijk het handschrift in de catalogus.

<http://zoeken.brugge.bibliotheek.be/detail/Guido-Gezelle/Handschrift/?itemid=%7Clibrary%2Fv%2Fobbrugge%2Fgezelle%7C1627>

Vol naalden vliegt de lucht,
vol priemend ijsgekertel,
dat glinstert in de zon,
en, met den asemtocht
gezwolgen, kilt en kerft
de kele en 't haargespertel,
dat in de neuze temt
den toevoer van de locht.

't Is bijtend koud. Een spreek
van witheid, ongemeten,
't zij waar ge uwe oogen vlucht,
ligt overal gespreid;
't is snee' tot in uw huis,
't komt snee' door al de spleten;
't is snee', 't is immer snee',
en al sneeuw Wittigheid.

De wind komt, wild en boos,
gesnoeid uit alle gaten;
geen ruste en wilt hij, eer
hij eenmaal weten zal
dat 't volk verdwenen is,
en hem wilt meester laten...
't Is bijster, bijtend koud,
en 't wintert overal.

Hoe riekt gij, Bamisbosschen, goed,

als 't weder vei en vocht is;
en 't zonneken daar zit en broedt,
in 't vlies, dat op de locht is!

De doode blâren dekken al
den nesschen grond; de paden
en zijn, beneên den looverval,
maar nauwlijks meer te raden.

Het doomt alom, verrukkend mij
den zin, vol wondere reuken:
van blommen niet nu, blank en blij;
de wind hielp ze al verkreuken.

Maar reuken zijn 't van blad en boom,
van boomschorse en van wortelen;
van najaarsveite en najaarsdoom,
die uit der aarden bortelen.

't Is 't leven dat den bosch verlaat;
en, met zijn' trage vlerke
vol wierooks, naar den hemel gaat
en stijgt, als in een' kerke.

Hoe sterkend! Hoe verschillend van'
de geile, onversche vochten,
die al dat immer stinken kan,
wers stinkende, overlochten!

Zoo aêmt het uit elk een voortaan,
uit alles, uitgenomen
den bosch, al waarder boomen staan
en zelden menschen komen.

Hoe riekt gij, groote boomen goed,
en kleene; en tusschen beiden,
uw' blaren, die met zalven zoet,
's jaars sterfbedde overspreiden!

't Verheugt mij in uw midden! Mocht
mij nooit een' reuke naderen
als die daar stijgt, als levenslocht,
uit uw' gestorven bladeren!

o Bamisbosch, zij God van al
geloofd, die u betrekken;
en, zoekende in den bladerval,
daar zielentroost ontdekken!

Sta, viator

Laat mij, laat mij runenreken,
boomen, in den bast u steken;
    laat mij, in u, berkenbol,
        runen graven,
teekentale en woorden staven,
    scherpe en diepe en deernisvol:
weg is een . . . ! en 't leven, 't leven .
    wie zal 't hem nu wedergeven?

Bekijk de handschriften in de catalogus.

<http://zoeken.brugge.bibliotheek.be/detail/Guido-Gezelle/Handschrift/?itemid=%7Clibrary%2Fv%2Fobbrugge%2Fgezelle%7C1735>

<http://zoeken.brugge.bibliotheek.be/detail/Guido-Gezelle/Handschrift/?itemid=%7Clibrary%2Fv%2Fobbrugge%2Fgezelle%7C1737>

De bladerlooze boomen, on-
gedurig en verlegen,
staan vechtende in den voorjaarwind,
en weg- en weêrgeslegen;
ze buigen, dat de grond opheft
en dat hun' wortelpezen,
hoe vaste ook en hoe verre en die-
pe zijwaards ingevezen,
begeven moeten. 't Zoeft alom
en 't zucht. De takken tieren
lijk wolven, die verhongerd in
de wilde bosschen zwieren.
Geen' musschen meer, geen' vogels, die 't
bestaan een huis te nazen,
daarin zoo menige onbekende
en booze gasten razen:
ze vluchten! 't Is al eendlijkheid,
al woede, en wilde vlagen,
die, tegen 't taaie takgebouw,
vereend, hun wijsheid wagen,
en wijken moeten. Buigen maar,
gij boomen: eer veel tijden
zal 't uitgewaaid en verder zijn
gevlucht, dat felle strijden.

Bekijk de handschriften in de catalogus.

<http://zoeken.brugge.bibliotheek.be/detail/Guido-Gezelle/Handschrift/?itemid=%7Clibrary%2Fv%2Fobbrugge%2Fgezelle%7C1058>

<http://zoeken.brugge.bibliotheek.be/detail/Guido-Gezelle/Handschrift/?itemid=%7Clibrary%2Fv%2Fobbrugge%2Fgezelle%7C25919>

MEIDAG

De kerzelaar zijn trouwgewaad
heeft aangedaan:
vandage moet hij, meidag is 't,
ter bruiloft gaan.

Elk taksken is een priem nu, die,
bewonden, wit,
tot tenden, in een' witte schee
van blommen zit.

Beruwrijmd, was hij schoon, wanneer
de winter woei:
veel duizendmaal is schoonder nu
zijn blomgebloei.

Te winter was zijn' schoonheid als
een' beeltenis
des levens; koud en ijdel, zoo
de schaduwe is.

Geen schaduwbeeld en is hij nu,
geen schijn, maar al
dat schoon is, al dat levende, en
dat liefgetal.

't Is bruiloft, en 't is zonneweêr:
de zomermeid
den bruidegom verwacht
die haar was toegezeid.

Bekijk de handschriften in de catalogus.

<http://zoeken.brugge.bibliotheek.be/detail/Guido-Gezelle/Handschrift/?itemid=%7Clibrary%2Fv%2Fobbrugge%2Fgezelle%7C1493>

<http://zoeken.brugge.bibliotheek.be/detail/Guido-Gezelle/Handschrift/?itemid=%7Clibrary%2Fv%2Fobbrugge%2Fgezelle%7C1491>

WIT EN ZWART

Hoe helder, zwart op wit, die koe
gemazeld is, en weet ik hoe
te malen noch te melden:
ik zie ze, varings heengevoerd,
en 't groene veld voorbijgesnoerd,
te schielijk en te zelden.

Zoo wit is ze als de snee, die, versch
gevallen over 't wintergers,
te blinken ligt; met vlekken,
die, zwart alzo de rave, of wel
nog zwarter, in heur sneeuw wit vel
gemingelmangeld, blekken.

Daar staat ze mij nu, mooi en malsch,
te grondewaard den schoonen hals
gebogen . . . en, verdwenen,
zoo drage ik, verre weg, eensgangs,
heur'witte en zwarte schoonheid, langs
de ratelende schenen.

Bekijk het handschrift in de catalogus.

<http://zoeken.brugge.bibliotheek.be/detail/Guido-Gezelle/Handschrift/?itemid=%7Clibrary%2Fv%2Fobbrugge%2Fgezelle%7C1626>

Met zwart- en zwaren zwaai aan 't werken door de grauwe, de zonnellooze locht, ik de oude rave aanschouwe;
die, roeiende op en dóór den schaars gewekten wind,
gelijk een dwalend spook, eilaas geen ruste en vindt.

Ze is zwart gebekt, gepoot, gekopt in 't zwarte; als kolen,
zoo staan heure oogen zwart, in hun' twee zwarte holen
te blinken; rouwgewaad en duister doek omvangt het
duister wangedrocht, dat in de nevelen hangt.

Ze is stom! Ze'n uit geen woord en 't waaien van heur'
slager en hoort gij niet. Alzoo de zwarte doodendragers
stilzwijgend gaan, zoo gaat zij zwijgend op de lucht, en
wendt alhier aldaar heur' zwarte ravenvlucht.

Wat wilt gij, duister spook! Waar gaat gij? Van wat steden
zijt gij, met damp en doom en's winters duisterheden,
alhierwaards aangewaaid? Wat boodschap brengt gij? Van
wat rampe of tegenspoed zijt gij de bedeman?

Is ziek- of zuchtigheid, uit's noordens grauwe landen;
is sterfte wederom, is hongersnood op handen?
Is moordaanslag, verraad de zin van uw vermaan;
of gaat de muil misschien des afgronds opengaan?

Geen woord! Dan, weg van hier, onzalige: gaat varen
alwaar nooit zonne en rijst; alwaar de grimme baren
staan ijsvaste overende, als rotsen; en waar nooit
noch blom noch blad den buik van moeder aarde en tooit!

Gaat aan! Of spreekt een woord, zoo de andere vogeldieren te
zomertijde doen, die in de bosschen zwieren:
ja,'s winters, als de snee' heur laken heeft gespreid,
nog vinkt en klinkt het hier, vol vogelvljchtigheid.

En gij! De rave trekt, met trage vederslagen,
voorbij mij, zwaar en zwart gelijk nen kerkhofwagen,
en roept mij, onverwachts, terwijl zij henenvaart,
al in één enkel woord, heur' winterboodschap: « Spaart! »

CASSELKOEIEN

Aanschouwt mij, hier en daar,
die bende Casselkoeien;
die, louter bruin van haar,
als zooveel blommen bloeien,
in 't gers en in de zon, die, zinkend hentiet:
die, rood, het roode veld vol roode vonken giet.

't Is prachtig overal,
't is prachtig, hoe de huiden
dier koeien liefgetal
van vouwe en verwen luiden;
't is prachtig, hoe ze staan, gebeiteld en gesneen,
lijk beelden, over heel die wijde weide heen.

Daar zijnder, roode als vier;
castanjebruin geboende;
naar donkerbaaide bier,
naar bijkans zwart bier doende;
beglinsterd en beglansd: van vel en verwigheid,
gelijk en ongelijk, — terwijl de zonne beidt.

Al langzaam langer speelt,
dwersdeur de weidegronden,
't zij welker koe een beeld
van schaduw bijgebonden;
en, wangedrochtig groot, in 't donker gers, voortaan,
zie 'k zwarte spoken van gevlerkte koeien staan.

Goên nacht! De zonne beet
ten neste neer: tot morgen
is al dat verwe heet,
en oogen aast, verborgen:
de koeien zijn voorbij, gedelgd en uitgedoofd,
en. . . morgen weêr, ontwekt ze 't blinkend zonnehoofd.

DE DAKPANNEN

De oude roo dakpannen schijnen zoo schoon,
schuren bedekkende en boeien,
laat er de zonne, van uit heuren throon,
vierige vonken op gloeien.

Duister, zoo waren ze, een wijle geleên,
vunzig, oneffen bedegen;
deerlijk ontodderd en schamel, beneên
't vochtig gezijp van den regen.

Blijde nu blinken ze, in 't zadgroene veld;
schuren bedekkende en boeien:
'k zie mij zoo geren, in 't zonnengeweld,
de oude roo dakpannen bloeien.

Bekijk de handschriften in de catalogus.

<http://zoeken.brugge.bibliotheek.be/detail/Guido-Gezelle/Handschrift/?itemid=%7Clibrary%2Fv%2Fobbrugge%2Fgezelle%7C1563>

<http://zoeken.brugge.bibliotheek.be/detail/Guido-Gezelle/Drukproef/?itemid=%7Clibrary%2Fv%2Fobbrugge%2Fgezelle%7C1564>

WINTERMUGGEN

De wintermuggen zijn
aan 't dansen, ommetomme,
zoo wit als muldersmeel,
zoo wit als molkenblomme.

Ze varen hooge, in 't vloe;
ze dalen diepe, in de ebbe;
ze weven, heen en weêr,
hun' witte winterwebbe.

Hun' winterwebbe zal,
dat lijnwaad zonder vlekken,
den zuiverlijken schoot
van moeder Aarde dekken.

Ze ligt in heuren slaap,
ze droomt den schuldeloozen,
den maagdelijken droom
van nieuwe lenteroozen.

Ze ligt in heuren slaap,
ze droomt den wonderbaren,
den liefelijken droom
van 's zomers harpenaren.

Ze ligt in heuren droom,
ze droomt van overvloed en
van voorspoed overal,
om vee en volk en voeden.

'n Wekt ze niet, 'n laat
heur geen geruchte dwingen,
om, al te schier ontwekt,
uit heuren slaap te springen!

Daar ligt ze nu en rust:
heur zwijgend beddelaken,
de wintermuggen spree'n 't,
die geen geruchte en maken.

Ze draaien op en af
en af en op en omme,
zoo wit als melk, als meel,
als molke en runselblomme.

Bekijk het handschrift in de catalogus.

<http://zoeken.brugge.bibliotheek.be/detail/Guido-Gezelle/Handschrift/?itemid=%7Clibrary%2Fv%2Fobbrugge%2Fgezelle%7C1386>

GIERZWALUWEN

«Zie, zie, zie,
zie! zie! zie!
zie!! zie!! zie!!
zie! ! !»
tieren de
zwaluwen,
twee- driemaal
drie,
zwierende en
gierende:
«Niemand, die. . .
die
bieden den
stiet ons zal!
Wie, wie? wie??
wie???»

Piepende en
kriepende,
zwak en ge-
zwind;
haaiende en
draaiende,
rap als de
wind;
wiegende en
vliegende,
vlug op de
vlerk,
spoeien en
roeien ze
ringsom de
kerk.

Leege nu
zweven ze, en
geven ze
bucht;
hooge nu
hemelt hun'
vlerke, in de
lucht:
amper nog
hoore ik. . . en,
die 'k niet en
zie,
lijvelijk
zingen ze:

«Wie??? wie?? wie?
wie. . .»

Bekijk de handschriften in de catalogus.

<http://zoeken.brugge.bibliotheek.be/detail/Guido-Gezelle/Handschrift/?itemid=%7Clibrary%2Fv%2Fobbrugge%2Fgezelle%7C1868>

<http://zoeken.brugge.bibliotheek.be/detail/Guido-Gezelle/Handschrift/?itemid=%7Clibrary%2Fv%2Fobbrugge%2Fgezelle%7C1870>

EGO FLOS. . .

Ik ben een blomme
en bloeie vóór uwe oogen,
geweldig zonnelicht,
dat, eeuwig onontaard,
mij, nietig schepselken,
in 't leven wilt gedoogen
en, na dit leven, mij
het eeuwig leven spaart.

Ik ben een blomme
en doe des morgens open,
des avonds toe mijn blad,
om beurtelings, nadien,
wanneer gij, zonne, zult,
heropgestaan, mij nopen,
te ontwaken nog eens of
mijn hoofd den slaap te biên.

Mijn leven is
uw licht: mijn doen, mijn derven,
mijn' hope, mijn geluk
mijn ééinigste en mijn al;
wat kan ik, zonder u,
als eeuwig, eeuwig sterven;
wat heb ik, zonder u,
dat ik beminnen zal?

'k Ben ver van u,
ofschoon gij, zoete bronne
van al dat leven is
of immer leven doet,
mij naast van al genaakt
en zendt, o lieve zonne,
tot in mijn diepste diep
uw aldoorgaanden gloed.

Haalt op, haalt af! . . .
ontbindt mijne aardsche boeien;
ontwortelt mij, ontdelft
mij. . . ! Henen laat mij, . . . laat
daar 't altijd zomer is
en zonnelicht mij spoeien
en daar gij, eeuwige, ééne,
alschoone blomme, staat.

Laat alles zijn
voorbij, gedaan, verleden,
dat afscheid tusschen ons

en diepe kloven spant;
laat morgen, avond, al
dat heenmoet, henentreden,
laat uw oneindig licht
mij zien, in 't Vaderland!

Dan zal ik vóór. . .
o neen, niet vóór uwe oogen
maar naast u, nevens u,
maar in u bloeien zaan;
zoo gij mij, schepselken,
in 't leven wilt gedoogen;
zoo in uw eeuwig licht
me gij laat binnengaan!

Bekijk het handschrift in de catalogus.

<http://zoeken.brugge.bibliotheek.be/detail/Guido-Gezelle/Handschrift/?itemid=%7Clibrary%2Fv%2Fobbrugge%2Fgezelle%7C25775>

Kleengedichtjes

Als de ziele luistert

spreekt het al een taal dat leeft,
't lijzigste gefluister
ook een taal en teeken heeft:
blâren van de boomen
kouten met malkaar gezwind,
baren in de stroomen
klappen luide en welgezind,
wind en wee en wolken,
wegelen van Gods heiligen voet,
talen en vertolken
't diep gedoken Woord zoo zoet. . .
als de ziele luistert!

Bekijk de handschriften in de catalogus.

<http://zoeken.brugge.bibliotheek.be/detail/Guido-Gezelle/Handschrift/?itemid=%7Clibrary%2Fv%2Fobbrugge%2Fgezelle%7C565>
<http://zoeken.brugge.bibliotheek.be/detail/Guido-Gezelle/Handschrift/?itemid=%7Clibrary%2Fv%2Fobbrugge%2Fgezelle%7C597>
<http://zoeken.brugge.bibliotheek.be/detail/Guido-Gezelle/Handschrift/?itemid=%7Clibrary%2Fv%2Fobbrugge%2Fgezelle%7C716>

Het bietje maakt den heuning en

de kobbe weeft heur webbe;
zijn geuren bloeit het blommeken uit
en stralen doet de sterre;
de zonne boomt heur sterkend licht,
de mane heur' lieven glans, ach,
en ik, mijn Heere en God, en ik. . .
mijn herte en mijn gezang, ach!

Bekijk het handschrift in de catalogus.

<http://zoeken.brugge.bibliotheek.be/detail/Guido-Gezelle/Handschrift/?itemid=%7Clibrary%2Fv%2Fobbrugge%2Fgezelle%7C718>

o Vrije, vlaamsche poësis,

gij sprankel van de dichterziel
die brandend uit den hemel viel,
gij blomme en blinkend veldgewas,
gij orgeltaal, gij wierooktas,
gij, . . . al dat ik niet zeggen en kan,
men kent u niet in 't eigen land
der vrije, vlaamsche poësis!

Bekijk het handschrift in de catalogus.

<http://zoeken.brugge.bibliotheek.be/detail/Guido-Gezelle/Handschrift/?itemid=%7Clibrary%2Fv%2Fobbrugge%2Fgezelle%7C568>

Janneke,

mijn manneke,
mijn hert-en hemeldief,
kander
wel een ander,
neen, geen ander! — zijn zoo lief?

Bekijk het handschrift in de catalogus.

<http://zoeken.brugge.bibliotheek.be/detail/Guido-Gezelle/Handschrift/?itemid=%7Clibrary%2Fv%2Fobbrugge%2Fgezelle%7C693>

Ik jeune mij daarin,

ik jeune mij daaran,
als ik een liedtje mag dichten;
ik jeune mij daarin,
ik jeune mij daaran,
als ik het liedeke kan.

Bekijk het handschrift in de catalogus.

<http://zoeken.brugge.bibliotheek.be/detail/Guido-Gezelle/Handschrift/?itemid=%7Clibrary%2Fv%2Fobbrugge%2Fgezelle%7C697>

Weet gij waar de wind geboren,

waar de dauw geboren is?
Weet gij kunstig op te sporen
wat hierbij, hierboven is?
Weet gij wat de sterren zijn, en
wat de zon, de mane? Wat
in de bergen, in de mijnen
ligt, en in de zee bevat?
Weet gij iets klaar uit te leggen
van al 't geen me u vragen kan?
Antwoordt dan en wilt mij zeggen:
Dichten... wat is dichten dan?

Bekijk de handschriften in de catalogus.

<http://zoeken.brugge.bibliotheek.be/detail/Guido-Gezelle/Handschrift/?itemid=%7Clibrary%2Fv%2Fobbrugge%2Fgezelle%7C593>

<http://zoeken.brugge.bibliotheek.be/detail/Guido-Gezelle/Handschrift/?itemid=%7Clibrary%2Fv%2Fobbrugge%2Fgezelle%7C594>

'k Zat bij nen boom te lezen,

al in mijnen brevier;
de zonne kwam gerezen,
gelijk een kole vier;
de blijde vogels dronken
de dreupels van den mei,
de morgenperelen blonken
en brandden in de wei,
lijk vier:
'k zat bij nen boom te lezen,
al in mijnen brevier!

Timpe, tompe, terelink,

vliegt van hier na Derelink,
vliegt van hier na Rompelschee,
koper kop en stalen tee;
wilt hij op zijn been niet staan;
'k moet er met de zwepe op slaan:
Timpe, tompe, terelink.